

N:o 131.

Af herr **J. Nilsson** i Skrafvelsjö, om ändring af 1 § i förordningen angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Vesterbottens och Norrbottens län.

Genom kongl. förordningen af den 19 mars 1888, angående åtgärder till förekommande af öfverdrifven afverkning å ungskog inom Vesterbottens och Norrbottens län, frantogs hemmansegare rätt att för eget behof vid sågverk få försåga undermåligt virke, hvilket verkar menligt för hemmansegarne vid användning af sin skog till husbyggnader och andra oundgängliga behof.

Då ifrågavarande kongl. förordning tillkom, funnos hufvudsakligen större sågverk, der det försågade virket var afsedt för export, men nu hafva här och hvar å landsbygden uppförts mindre sågar, afsedda endast för sågning af husbehofsvirke. Vid dessa husbehofssågar borde hemmansegarne ega rätt att låta såga och till husbehof använda undermåligt virke, emedan försågning vid gården ställer sig mycket dyr och virket blir betydligt sämre än det, som sågas vid husbehofssågar.

På grund af hvad jag sålunda i största korthet anfört, tillåter jag mig härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att 1 §, sista momentet i berörda kongl. förordning erhåller följande förändrade lydelse:

Dock vare hemmansegare eller åbo ej förment att, äfven utan sådant tillstånd, af hemmanets skog,

till oundgängligt husbehof, låta vid *mindre husbehofs-sågar* och vid gården såga och använda undermåligt virke.

Hos lagutskottet, till hvars förberedande handläggning denna motion torde komma att remitteras, anhålles, att utskottet i ordalydelsen af mitt förslag ville göra de ändringar, hvartill omständigheterna kunna föranleda.

Stockholm den 27 januari 1899.

Joh. Nilsson
i Skrafvelsjö.